

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

(†) BOTEZUL DOMNULUI (Boboteaza – Dumnezeiasca Arătare)

Sărbătoarea Botezului Domnului, numită și Epifania sau Teofania, este una dintre cele mai mari sărbători ale creștinătății, și are o semnificație deosebită pentru viața creștină, pentru că nimeni nu poate deveni creștin fără Botez.

Această schimbare sau înnoire înseamnă că omul cel vechi al păcatului neascultării trebuie să moară, ca să se nască omul cel nou care trăiește veșnic în comuniune de ascultare și iubire cu Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.

Botezul Domnului este și va rămâne încă înveșmântat în taină pentru puterile noastre de înțelegere. În apele Iordanului, când Mântuitorul este botezat de Ioan, întreaga făptură se împărtășește de harul necreat al lui Dumnezeu. Dacă până la Botez, Hristos nu a săvârșit nici o minune și nu a propovăduit, în vreme ce Ioan a făcut acest lucru, după Botez însă, El începe să propovăduiască cu putere, în vreme ce Ioan se retrage.

Hristos nu avea nevoie să fie botezat de către Ioan, pentru că era fără de păcat, dar întrucât a luat asupra Sa condiția umană, adică a intrat în lumea marcată de păcat și moarte, El Se botează pentru mântuirea oamenilor, pentru a arăta fiecărui om că are nevoie de curățire și de schimbare.

Mântuitorul vine la Iordan spre a primi botezul pocăinței atât pentru a împlini și această ultimă cerință a ultimului profet al Vechiului Testament, cât și pentru un scop cu mult mai înalt. Primirea acestui botez al pocăinței de către Cel lipsit de păcat arată solidaritatea Sa cu toți cei păcătoși, spre a-i izbăvi.

Smerenia asumării acestui botez al pocăinței și rugăciunea săvârșită în momentul botezului au făcut posibilă coborârea Duhului Sfânt, după cum citim: „Iar botezându-se Iisus, când ieșea din apă, îndată cerurile s-au deschis și Duhul lui Dumnezeu s-a văzut pogorându-Se ca un

BOTEZUL DOMNULUI

porumbel și venind peste El. Și iată glas din ceruri, zicând: Acesta este Fiul Meu cel iubit întru Care am binevoit” (Matei 3, 16-17).

Coborârea în chip de porumbel a Sfântului Duh asupra lui Iisus, în momentul ieșirii din apele Iordanului, a avut drept scop sfințirea firii umane și descoperirea Lui ca Mesia. Această minune reprezintă confirmarea publică a faptului că Iisus Hristos este Mesia cel prezis de proroci.

Potrivit rugăciunilor rostite de preot la Botezul Domnului: Epifania sau Teofania, nimeni nu poate deveni creștin fără Botez. O dată cu Botezul Domnului a avut loc și „sfințirea firii apelor”, deci nu numai a râului Iordan. Această „sfințire” a apelor înseamnă coborârea darului Sfântului Duh asupra unui element din lumea creată - apa. Botezul Domnului reprezintă momentul redeschiderii izvoarelor harului, care fuseseră zăvorâte pentru om și pentru toată creația. Astfel, această coborâre a energiilor dumnezeiești necreate în mijlocul creației pune început Împărăției lui Dumnezeu.

Sărbătoarea Botezului Domnului, a Epifaniei sau a Teofaniei, este și sărbătoarea arătării Preasfintei Treimi, pentru că la Botezul Domnului S-a arătat, deodată,

lucrarea Tatălui, a Fiului și a Sfântului Duh. Această minune dumnezeiască s-a făcut când Mântuitorul Iisus Hristos a ieșit în public și S-a botezat în apele Iordanului, la vârsta de 30 de ani.

Atunci, deodată cu Persoana lui Dumnezeu Fiul, devenit Om din iubire pentru oameni, Se arată și Celelalte două Persoane ale Preasfintei Treimi. Duhul Sfânt în chip de porumbel coboară peste Fiul lui Dumnezeu devenit Om, îndată după ce a ieșit din apele Iordanului, iar glasul Tatălui ceresc se aude zicând: „Acesta este Fiul Meu cel iubit întru care am binevoit” (Matei 3, 17).

De la Botezul Domnului am învățat, în mod deosebit, că Fiul lui Dumnezeu întrupat, Iisus Hristos, este Unul din Sfânta Treime. Taina aceasta a cunoscut-o mai întâi Maica Domnului, când îngerul i-a spus cum va naște un Prunc, deși ea nu a cunoscut bărbat, și anume: „Duhul Sfânt Se va pogori peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri; pentru aceea și Sfântul care Se naște din tine Fiul lui Dumnezeu Se va chema” (Luca 1, 35). Vedem așadar că întreaga Sfântă Treime a lucrat întruparea sau înomenirea Fiului, deși numai Fiul S-a făcut Om.

Deci, am putea spune că sărbătoarea Botezului Domnului, Epifania sau Teofania, este și serbare a arătării Preasfintei Treimi întrucât la Botezul Domnului în Iordan S-a arătat întreaga Sfântă Treime. În lumina Botezului Domnului Hristos înțelegem de ce Botezul creștin se săvârșește în numele Sfintei Treimi, adică în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.

Sfântul Proroc Ioan s-a născut în familia preotului Zaharia, la Ein-Karem, la aproximativ 10 kilometri de Ierusalim. Mama Sf. Ioan, Elisabeta, înaintată în vârstă și fără copii, era descendentă a seminției lui Aaron. Arhanghelul Gavriil a profețit nașterea Sfântului Ioan într-o arătare în timpul slujbei oficiate la templu de preotul Zaharia. Pentru că acesta nu a crezut în cuvântul îngerului, drept pedeapsă a rămas mut.

Sf. Ioan s-a născut cu șase luni înainte de Nașterea lui Iisus. Sfinții Părinții afirmă că nașterea Înaintemergătorului este „minunea ce merge înaintea Minunii” și o privesc ca treaptă către nașterea Celui mai presus de fire din Fecioara Maria. Pe când era încă nenăscut, la salutarea Mariei, Maica Domnului, Scriptura consemnează că pruncul Ioan a săltat în pântecul mamei sale. Astfel se adevărește că Ioan apare ca Proroc și prieten al Mirelui, iar ca Înger al întrupării el depășește timpul. Ioan este mesager, el este trimisul care vine din pustie și arată lumii pe Hristos, Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii.

Sfântul Ioan își începe propovăduirea în pustiu, acolo își botează ucenicii, fiind „glasul care strigă în pustie.” (Is. 40, 3) Îmbrăcat cu haine din păr de cămilă, mâncând miere sălbatică și lăcuste, rugându-se mereu, devine un exemplu pentru primii asceți ai creștinismului și pentru monahism.

Ioan Botezătorul este Înaintemergătorul Domnului, cel care a pregătit calea și mulțimile pentru primirea lui Mesia, Iisus

Trebuie să amintim că în ziua sărbătorii Botezului Domnului, la finalul Sfintei Liturghii, se săvârșește Sfințirea cea Mare a apei. Această apă pe care Duhul Sfânt o sfințește este apă de binecuvântare, apă de sfințire a sufletului și a trupului și a naturii înconjurătoare, dar și izvor de bucurie pentru oamenii care o primesc cu credință, evlavie și dragoste.

Sfințirea cea Mare a apei sau Agheasma Mare, care se săvârșește numai cu prilejul sărbătorii Botezului Domnului, este una dintre cele mai frumoase slujbe ale Ortodoxiei. Ea se săvârșește în afara bisericii pentru că Mântuitorul Iisus Hristos S-a botezat nu într-un spațiu închis, ci în râul Iordan. ❖

Diacon Cristian Filuță

SOBORUL SFÂNTULUI PROROC IOAN BOTEZĂTORUL

Pe 7 ianuarie îl cinștim pe Prorocul care L-a botezat pe Mântuitorul lumii în apele Iordanului, când Sfânta Treime S-a arătat oamenilor.

Ioan Botezătorul a vestit venirea lui Mesia și i-a botezat în Iordan pe cei ce se pocăiau. Sfântul Ioan Botezătorul este Prorocul cu care se închide Vechiul Testament și se deschide Noul Testament. Cel mai mare născut din femeie, simbolul martirilor și al misionarilor, este cunoscut ca Mergătorul-înainte al lui Hristos, cel care ni-L arată pe Mielul lui Dumnezeu, Răscumpărătorul păcatelor omenirii.

Hristos. Mesajul principal pe care îl transmitea Ioan era „Pocăiți-vă, că s-a apropiat Împărăția Cerurilor!” Cei care renunțau la păcate erau botezați în Iordan. Botezul acesta are și o semnificație eshatologică, prevestind, așa cum însuși Sfântul Ioan spunea, botezul cu „foc și Duh Sfânt”, pe care îl aducea Cel Care va veni după el, Hristos-Domnul.

Sfântul Proroc Ioan Botezătorul l-a criticat pe regele Irod Antipa pentru că s-a căsătorit cu Irodiada, fosta soție a fratelui său vitreg, Filip, fapt pentru care regele l-a aruncat în temniță. Dansând Salomeea, fiica Irodiadei, la o petrecere, și plăcând lui Irod Antipa, acesta a cedat la rugămintea fetei, sfătuită de mama sa, de a-i aduce pe o tîpsie capul Sfântului Ioan Botezătorul. Așa

a fost ucis Sfântul, iar trupul său a fost luat de ucenicii săi și dus în Samaria.

Se pare că Sf. Ioan a fost înmormântat în Samaria, mormântul său fiind profanat în timpul împăratului Iulian Apostatul, în 362, o parte dintre moaște fiind arse. Cealaltă parte a fost dusă în Ierusalim, apoi în Alexandria. Astăzi știm că o parte a capului său se află la Amiens, în Franța, iar alta în Siria, la Damasc, iar o parte din mâna dreaptă se află la Topkapî, în Istanbul. Alte fragmente din moaștele sale se găsesc în Athos și în Biserica Coptă.

Sfântul Ioan Botezătorul reprezintă modelul de priveghere, de rugăciune, de pocăință și de trezvie duhovnicească, de trezire a sufletului din moartea păcatului și de ascultare a cuvântului lui Dumnezeu. ❖

Sfaturi pentru un bun creștin la început de an

❖ **Roagă-te cât mai des și mai fervent.** În anul ce tocmai a început să luăm aminte la sfaturile Sfinților Părinți și să petrecem mai mult timp în rugăciune, în dialog cu Dumnezeu și sfinții săi! Rugăciunea este temeliea vieții duhovnicești și cale spre Rai. În rugăciune îl găsim pe Hristos, în rugăciune vorbim cu El și cu sfinții.

❖ **Fă-ți mai mult timp pentru lecturi duhovnicești.** Pentru că „ești ceea ce citești”, iar mintea, sufletul, omul întreg se formează și prin intermediul cărților. Dacă vrei liniște, pace și o minte limpede sporește timpul de lectură și caută să te îmbogățești prin lecturi duhovnicești.

❖ **Fii mai ordonat!** Trăirea unei vieți dezorganizate este contrară voii divine pentru că „Dumnezeu nu este al neorânduiei ci al păcii” (I Corinteni 14, 33). Nu-ți pierde timpul în lucruri minore, căci cel mai mare dar al lui Dumnezeu este timpul. Folosește-l pentru zidirea ta și nu pentru risipirea ta.

❖ **Adu-L zilnic pe Dumnezeu în viața**

ta. Ia-L părtaș la deciziile tale și astfel vei primi binecuvântare și ajutor în tot ceea ce faci.

❖ **Nu te sfi să îți mărturisești credința în Hristos.** Fii mereu mărturisitor. Chiar și pe social media! Adu-ți aminte de Sfinții Apostoli care foloseau toate mijloacele de comunicare existente pentru a propovădui Evanghelia.

Nu te teme de reacțiile cunoscuților tăi mai puțin familiarizați cu viața Bisericii. Atunci când trebuie să-L mărturisești pe Hristos nu uita ce a spus Mântuitorul: „Cel ce se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, de acesta și Fiul Omului se va rușina, când va veni întru slava Sa și a Tatălui și a sfinților îngeri” (Luca 9, 26).

❖ **Practică milostenia.** Fii alături de cei care suferă, îndrumă-i pe cei ce au pierdut calea. Nu ignora pe cei ignoranți, ajută-i să înțeleagă, încurajează-i, empatizează!

Să ne dea Dumnezeu un an nou binecuvântat cu bucurii duhovnicești! (sursa informațiilor: basilica.ro)

DE CE NU AVEM SCAUNE ÎN BISERICĂ?

**Dacă L-am vedea
pe Hristos pe Cruce,
am mai putea sta pe scaun în fața Lui?!**

Stranele din lemn, frumos sculptate, având pe ele cruci și vulturi bicefali, înșirate de-a lungul pereților bisericii, ne sunt tuturor cunoscute. Din păcate nu toți mai cunoaștem și rostul acestora.

Când omul zilelor noastre intră în biserică și vede stranele, el nu se poate gândi decât la un singur lucru: scaune!!!

Stranele nu sunt însă doar niște simple scaune, fiecare om având dreptul la un asemenea „loc privilegiat”. Din păcate nici măcar creștinii nu mai înțeleg rostul acestor locuri de odihnă a neputințelor trupului.

Această înțelegere greșită a lucrurilor o vedem acolo unde, în multe biserici, s-a ajuns la practica străină dreptei credințe, ca fiecare să își monopolizeze câte un astfel de „scaun”. Dacă un creștin nou venit în parohie se așează într-o strană oarecare, aproape cu siguranță, puțin mai încolo, el va fi ridicat - politicos sau nu - de către „o doamnă”, posesoare „de drept” a aceluși loc.

Ce este strana?

Strana este un pogorământ făcut oamenilor din dragoste, iar nu ceva absolut necesar vieții liturgice și celei duhovnicești. Strana este un loc al celor

neputincioși cu trupul, iar nu al tuturor. Strana este locul unde se vede dragostea lui Dumnezeu față de om și față de neputințele acestuia. Băncile și scaunele sunt bune pentru bătrâni și pentru bolnavi, căci ei nu se pot jertfi mai mult decât atât, neputând ține pasul cu cei tineri.

De ce bisericile noastre nu au scaune sau bănci?

Bisericile nu sunt pline de bănci, precum sălile de teatru sau de cinematograf, deoarece aici nu avem spectacol, ci jertfă, dragoste și împărtășanie, aici avem lupta cu patimile și nevoița, aici avem mângâiere, unire cu Dumnezeu și cu semenii. Precum Persoanele Sfintei Treimi sunt una, tot așa sunt chemați și oamenii

să devină una, iar aceasta mai greu se poate realiza stând pe scaune, fiecare pe „bucățica” lui de bancă, decât stând în picioare, umăr lângă umăr, într-o unire din ce în ce mai mare.

Deci, dacă L-am vedea pe Hristos pe Cruce, am mai putea sta pe scaun, în fața Lui?!

În fața Sfântului Altar, unde se află Trupul și sângele Domnului, nu poți sta pe scaun sau pe bancă, atât timp cât nu te-au părăsit puterile trupului. A sta pe bancă în fața lui Dumnezeu, fiind în putere și nesuferind de nici o neputință mare, este lipsă de bun simț. **(sursa: CrestinOrtodox.ro) ❖**

În Iordan botezându-Te Tu Doamne, închinarea Treimii s-a arătat, că glasul Părintelui a mărturisit Ție, Fiu iubit pre Tine numindu-Te, și Duhul, în chip de porumbel, a adevărit întărirea Cuvântului. Cel ce Te-ai arătat, Hristoase Dumnezeule, și lumea ai luminat, slavă Ție!” (Troparul Bobotezei)

În ajunul Bobotezei se săvârșește Liturgia Marelui Vasile unită cu Vecernia Bobotezei și după Rugăciunea amvonului, preoții merg cu cântări în pronaosul sau pridvorul bisericii și săvârșesc Sfintirea Mare a apei. Apoi se stropește toată biserica și credincioșii prezenți, care pot bea pe nemâncate Agheasma și abia apoi iau anafora. Luând o căldărușă cu Agheasmă Mare și însoțit

Sfintirea Mare a apei

de cântăreț, preotul merge apoi la fiecare casă din parohie și o binecuvintează.

În ziua de Bobotează se săvârșește la biserică Liturgia Sf. Ioan Gură de Aur și după Rugăciunea amvonului, preoții, cântăreții și credincioșii merg în procesiune până la malul unui râu din apropiere (sau la crucea din curtea bisericii), unde se săvârșește Sfintirea Mare a apei. Slujba este specială și cuprinde citiri din paremiile Vechiului Testament, Apostol și Sfânta Evanghelie, precum și a unor rugăciuni speciale alcătuite de Sf. Sofronie Patriarhul Ierusalimului.

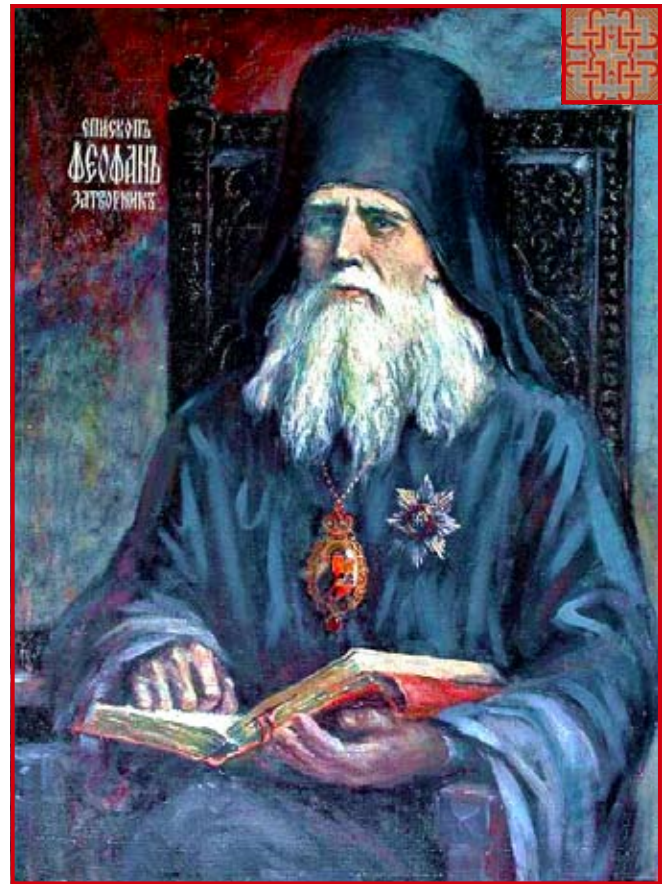
După sfintirea apei sunt stropiți credincioșii de către preot și se poate lua pe nemâncate Agheasma. Timp de 8 zile (până la odovania Bobotezei – 14 ian.) credincioșii pot lua dimineața pe nemâncate, după ce s-au închinat Agheasma Mare, și pot stropi cu ea casa, ogrorul și animalele. Toată natura participă la taina sfintirii prin epifania Domnului! După trecerea celor 8 zile Agheasma Mare se păstrează de fiecare credincios la casa lui, într-un loc curat și cinstit și se folosește la marile praznice sau în zilele cu post negru - având binecuvântarea duhovnicului. **(Sursa: manastirea-tismana.ro) ❖**

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 6-13 IANUARIE 2019

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 6 ianuarie	08 ⁰⁰ -13 ⁰⁰	(†) Botezul Domnului (Boboteaza - Dumnezeiasca Arătare); Utrenia, Sfânta Liturghie, Slujba de sfintire a Agheasmei Mari
Luni 7 ianuarie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	† Soborul Sf. Proroc Ioan Botezătorul; Utrenia, Sf. Liturghie
Miercuri 9 ianuarie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ³⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 11 ianuarie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ³⁰	Sfânta Liturghie Vecernie cu Litie, Acatist
Sâmbătă 12 ianuarie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 18 ⁰⁰ -18 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea morților Vecernie
Duminică 13 ianuarie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminică după Botezul Domnului (Începutul propovăduirii Domnului) Utrenia, Sfânta Liturghie

SFÂNTUL TEOFAN ZĂVORÂTUL

Sfântul Teofan Zăvorâtul părea să nu mai fie un simplu om, ci un înger, plin de smerenie și blândețe copilărească. Când cineva venea la el cu diverse probleme, spunea ceea ce era de trebuință și se cufunda din nou în rugăciune.

Fiu al unui preot din Rusia, Sfântul Teofan (n.r. 10 ianuarie 1815 - 6 ianuarie 1891) va cuceri inimile tuturor celor care l-au cunoscut. Studiind la Academia Teologică din Kiev și mergând adesea la Lavra Pecerska, a pășit pe calea monahismului și a ocupat de-a lungul anilor mai multe funcții importante, fiind director al unor instituții de învățământ, ajutor de inspector, iar apoi rector al Academiei Teologice din Petersburg, prim preot al Bisericii Ambasadei la Constantinopol, inspector de religie și episcop al Tambovului și al Vladimirului, mai marele sihăstriei Vâșa.

Era blând și iubea mai mult decât orice rugăciunea, așa că sufletul său se chinuia în lume, în mijlocul deșertăciunii, călătorind adesea pentru a restaura Biserici și a predica oamenilor. Prezent fiind la descoperirea moaștelor Sfântului Tihon din Zadonsk la care avea multă evlavie, a fost puternic impresionat. A cerut apoi să fie eliberat din funcții și să se poată retrage, petrecând ultimii 28 ani în izolare și nevoie fără oprire. Scrierile sale duhovnicești au pus o puternică amprentă asupra Rusiei și a lumii întregi, fiind pline de sfaturi privind traiul creștinesc și ferirea de deznădejde.

Slujea Sfânta Liturghie singur, într-un paraclis din chilia sa, picta icoane, sculpta în lemn și era priceput și la lăcătușărie. Tot ce primea trimitea săracilor și scria celor care îi cereau sfaturi, între 20 și 40 de astfel de scrisori zilnic. În ultimii ani, deși vederea începuse să îi scadă, muncea la fel de mult, iar într-o după amiază a fost găsit mort de către ajutorul său de chilie. Mâna stânga o avea pe piept, iar mâna dreapta era întinsă de parcă era pregătită pentru o binecuvântare arhierască. Trupul său a fost ținut șase zile până la îngropare și nu a dat nici un semn de stricăciune. Îmbrăcat fiind cu haine arhieresti, Sfântul Tihon avea fața luminată și zâmbea. A trecut la cele veșnice la 79 de ani, fiind înmormântat în Catedrala Kazan.

În chilie episcopului Teofan totul era extrem de simplu și sărăcăcios. Pereții

erau goi, mobila veche, un dulap în valoare de o rublă, un cufăr de două ruble, o masă veche, un suport de citit vechi, un pat de fier rabatabil, o canapea din lemn de mestecăn cu șezuturi tari. Avea un set de unelte de strungărie, tâmplărie, legătorie de cărți; echipament de fotografiat, o masă de lucru cu fierăstrăul și o masă de tâmplărie. Avea o rasă de bumbac gri, o panaghie de lemn, o cruce de lemn pentru piept, un telescop, un microscop, un atlas anatomic și unul geografic.

Apoi cărțile - cărțile fără număr, fără sfârșit, în limba rusă, slavonă, greacă, franceză, germană și engleză. Printre acestea se găseau: colecția completă a Sfinților Părinți; o enciclopedie teologică în limba franceză în 150 de volume; istoria Rusiei a lui Soloviev; Istoria universală a lui Schlosser; lucrările filosofice ale lui Hegel, Fichte, Jacobi și alții; lucrări despre istoria naturii de Humboldt, Darwin, Fichte și alții. Ne revin în

memorie cuvintele sale: „Este bine să înțelegem alcătuirea plantelor, animalelor, mai cu seamă a omului și legile vieții; în ele se revelează înțelepciunea lui Dumnezeu, care este mare în toate”.

Pe lângă acestea era un număr enorm de icoane, un tablou al Sfântului Serafim de Sarov și multe alte icoane pictate de episcopul însuși. *(sursa informațiilor: doxologia.ro) ❖*

Să nu ne plecăm duhului lumii

Veți spune: „Noi nu vorbim despre osteneala aceasta, pe care o cer obiceiurile lumești, ci despre faptul că ne este greu să renunțăm, ne este greu să încalcăm obiceiul. Dacă renunțăm, ce-o să zică lumea?”

Dar trebuie, fraților, să dovedim și puțină bărbăție. Fără tăria aceasta a duhului, fără a fi gata să vă luați la luptă cu orice piedică întâlnită în calea împlinirii hotărârilor celor bune, nu veți putea avea nicio reușită. Asta ar însemna să vă dați robi împrejurărilor și să alergați încotro vă trag ele. Nu! Ci trebuie să vă însuflețiți și, odată ce v-ați dat seama care sunt cerințele creștinismului, să renunțați cu bărbăție la tot ce nu se potrivește cu el. În primele timpuri ale creștinismului, când el era încă în curs de răspândire, creștinii trebuiau să renunțe nu la te miri ce

obiceiuri, cum este cazul la noi, ci să se lepede cu hotărâre de tot, pentru că toate obiceiurile păgânești erau pătrunse de duhul păgânismului, care este potrivnic Duhului lui Hristos. Totuși, în pofida acestui fapt, ei nu stăteau pe gânduri și nu șovăiau, ci îndată ce gustau cât de bun este Domnul, rupeau dintr-o lovitură toate legăturile cu cele dinainte și intrau într-o nouă orânduială de viață. Și hotărând aceasta la început, nu își mai călcau nicicând hotărârea. Erau defăimați, prigonți, chinuiți, dar stăteau neclintiți într-ale lor. Nu voiau nicidecum să se încline iarăși spre cele ce sunt potrivnice Domnului Iisus, pe Care ei Îl iubeau. Iată model pentru voi, ca să-l urmați totdeauna!

Că odată ce v-ați dat seama ce nu se potrivește cu Duhul lui Hristos, să renunțați scurt la ele. *(Sursa: Sfântul Teofan Zăvorâtul - Predici, Ed. Sophia) ❖*